

žalující firmou a spolužalujícími společníky za pohledávku příslušející straně žalované z úvěru poskytnutého firmě D. a K. Jen na tomto posléz uvedeném zjištění má strana žalující právní zájem, nikoliv však na zjištění, zdali se zatížení běžného účtu stalo právem, či neprávem, nehledíc ani k tomu, že žalovaná strana prohlásila za sporu a před rozsudkem, že pohledávka postoupená firmou O. a spol. nespadá pod osobní záruku Josefa D-a a Cyrila K-a, takže tito v době vydání rozsudku již neměli právní zájem na navrženém zjištění. Žádost žalobní nevyhovuje tedy, jak již shora zmíněno, předpokladu § 228 c. ř. s., že lze žalovati jen o zjištění jsoucnosti nebo nejsoucnosti právního poměru nebo práva.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Zatížení na běžném účtě, po případě příslušné oznámení dlužníkovi je jednostranné jednání nebo jednostranný projev vůle, tedy právní skutečnost, která však — mimo pravost listiny — nemůže býti předmětem žaloby určovací podle § 228 c. ř. s. Takovým jednostranným projevem vůle nevzniká ještě právní poměr, nepřistoupí-li k němu projev souhlasu dlužníkov, tím méně tedy, jestliže se dlužník proti takovému postupu ohradil a nesejde na tom, pokládá-li banka přes to svůj postup za správný. Na tom nic nemění ani okolnost, že jde o běžný účet, protože ani tam zápis v účtě nemá konstitutivního účinku, takže z příčiny pouhého zápisu, jemuž bylo odporováno, nemůže vzniknouti nárok z běžného účtu, jak míní dovolatelé.

Čís. 13344.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Odporuje dobrým mravům soutěže (§ 1 zák.), bylo-li zákazníkovi místo objednaného zboží určité značky dáno zboží jiné s ujištěním, že to jest skutečně zboží žádané značky. Nevyžaduje se tu zvláštní úmysl soutěžitelský.

K zodpovědnosti zaměstnavatelově za činy zaměstnanců (§ 17 zák.) se nevyhledává, by jim je zaměstnavatel přikazoval.

(Rozh. ze dne 3. března 1934, Rv I 1034/32.)

Žalující firma B., továrna na oplatky v Karlových Varech, domáhala se na žalovaném majiteli hotelu, by pro budoucnost neprodával ve svém podniku oplatky jiné, než oplatky »B-ové«. **P r o c e s n í s o u d** p r v é s t o l i c e uznal podle žaloby. **D ů v o d y:** Soud vzal za prokázáno, že si Gertruda E-ová objednala v létě 1930 v hotelu žalovaného u vrchního číšníka »B-ovy oplatky«, že číšnice oplatky svědkyni přinesla a na otázku svědkyně, zda jsou to oplatky »B.«, odpověděla kladně. Cena oplatek byla velmi vysoká, oplatky nebyly dobré, a bylo zjištěno, že nešlo o oplatky »B.«, protože neměly obchodní vignetu ža-

lobcovu. Jest tedy zjištěno, že v podniku žalovaného místo oplatek »B.« byly prodávány oplatky jiné výroby. Takové jednání jest s to žalobce jako výrobce oplatek, tedy soutěžitele, poškoditi, při čemž jest lhostejno, zda tu byl ten úmysl čili nic. Žalovaný zodpovídá za jednání svých zaměstnanců podle § 17 zákona ze dne 15. července 1927 čís. 111 sb. z. a n. Mohl tudíž býti žalován na zanechání onoho jednání, neboť není pochyby, že prodej jiné než výslovně žádané známky jest v rozporu s dobrými mravy soutěže. Aby žalovaný sám musel býti v soutěži se žalobcem, se podle § 1 cit. zák. nevyžaduje. Protože však žalovaný podle vlastního přiznání měl ve svém hotelu i cukráře, jest soutěžitelem a je lhostejno, zda jeho cukrář tehdy oplatky vyráběl čili nic. Zbývá ještě vyřešiti otázku, zda při shora řečeném jednání tu byla a jest možnost opakování čili nic. Jen v onom případě by mohla býti žalovanému přičítána zodpovědnost ve smyslu zákona ze dne 15. července 1927 čís. 111 sb. z. a n. Jest samozřejmě vyloučeno, že by pouhá záměna, pouhý omyl mohl činiti odpovědným podle § 1 nebo 11 cit. zák. V tomto směru vzal soud za prokázáno, že v podniku žalovaného byly prodávány oplatky různé výroby a různých známek, že však jsou vesměs uschovány v plechové krabici a odtud vydávány. Při tomto postupu je nebezpečí záměny značné. Má-li zákazník právo objednávat si zboží určité značky, nesmí mu býti dodáváno zboží jiné značky nebo bez ní. Právě u prvotřídního hotelu se předpokládá, že taková přání zákazníků dojdou přesné pozornosti a opominutí péče opravňuje soutěžitele žádati za odpomoc (§ 1 zák. proti nekalé soutěži). O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: V tom, že při prodeji oplatek na místě zboží výslovně žádaného prodáno bylo zboží jiné s ujištěním, že je to zboží žádané značky, spatřuje i odvolací soud shodně se soudem první stolice jednání přičítací se dobrým mravům soutěže, způsobilým soutěžitele, žalobce, poškoditi, neboť nemůže býti pochybnosti o tom, že tím není jen ošálen po případě i poškozen konsument, o kterého tu nejde, nýbrž že je jím dotčena i soutěžitelská firma, jejíž zboží bylo žádáno, ježto přišla tím o výdělek, který by jí připadl, kdyby bylo prodáno zboží její, a byla tím neb aspoň mohla tím býti poškozena i její dobrá pověst, pakliže podstrčené zboží kupitele ať právem anebo neprávem neuspokojilo. Je lhostejno, zda se činu, o který jde, dopustil majitel podniku sám či někdo z jeho personálu, a to vzhledem k jasnému ustanovení § 17 cit. zák., ať již s jeho vědomím, nebo bez něho a ať se to stalo jen nedopatřením neb omylem neb úmyslně nebo z nedbalosti, ježto § 1 cit. zák. vyžaduje jen objektivní jednání bez ohledu na subjektivní motiv. I jednání bezděčné opravňuje dotčeného jím soutěžitele k tomu, by se bránil možnému jeho opakování, které v souzeném případě je tím pravděpodobnější, an žalovaný závadnost pozastaveného činu neuznává a necítí povinnost zodpovídati za svůj personál a postarati se u něho pro příště o zamezení podobných případů.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Dovolatel napadá rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), leč neprávem, neboť odvolací

soud posoudil věc po právní stránce správně. I když se bere za základ právního posouzení věci definice pojmu jednání proti dobrým mravům soutěže, z níž vychází dovolatel, jest přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že tu jde o jednání proti dobrým mravům soutěže, poněvadž odporuje zásadám poctivosti a slušnosti, byly-li zákazníkovi dovolatelovu dány místo objednaných oplatek B-ových oplatky jiné s ujištěním, že to skutečně jsou oplatky B-ovy. Že šlo jen o omylnou záměnu, nebylo zjištěno, a dovolatel ani netvrdil, že tehdy měl na skladě také oplatky B-ovy. Úsudek odvolacího soudu, že pozastavené jednání dovolatelovo bylo způsobilé poškoditi žalobce jako soutěžitele, dovolatel již nenapadá. Jsou tudíž dány veškeré náležitosti § 1 zákona o nekalé soutěži. Zvláštní úmysl soutěžitelský toto zákonitě ustanovení nevyžaduje (srov. Skála: Nekalá soutěž str. 66 a 67).

Dovolatel jest též na omylu, domnívaje se, že by byl podle § 17 zákona o nekalé soutěži zodpovědným za činy svých zaměstnanců jen, kdyby jim je přikazoval. Tu by tohoto zvláštního zákonného předpisu vůbec nebylo zapotřebí.

Čís. 13345.

Nepříčí se dobrým mravům (§ 879 obč. zák.), přijal-li správce konkursní podstaty jistotu pro své nároky na odměnu a náhradu hotových výloh, učiniv na tom závislým svůj souhlas se zrušením konkursu.

(Rozh. ze dne 3. března 1934, Rv I 1139/32.)

Žalobce zaslal žalovanému notáři prostřednictvím Vincence B-a vkladní knížku jako jistotu k zajištění nároků žalovaného jako správce konkursní podstaty Vincence B-a. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném původně vrácení vkladní knížky, kteroužto žalobní prosbu změnil napotom na vyplacení 5.000 Kč. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Nižší soudy zjistily, že vkladní knížka, patřící dovolateli, byla jím prostřednictvím Vincence B-a zaslána žalovanému jako kauce k zajištění nároků správce konkursní podstaty na odměnu a na náhradu hotových výloh. Mínění dovolatelovo, že tu jde o právní jednání neplatné a bezúčinné je mylné. Podle § 3 konk. ř. z roku 1914, jehož v souzeném případě jest použití, jsou právní jednání úpadce, která se týkají konkursní podstaty, bezúčinná proti konkursním věřitelům. Tu však vůbec nešlo o právní jednání úpadce, neboť vkladní knížka byla předána žalovanému žalobcem, nikoliv úpadcem. Odvolací soud správně vyložil, že se právní jednání netýkalo konkursní podstaty, ježto knížka byla nesporně vlastnictvím dovolatelovým. Konečně jest dodati, že uvedená právní jednání nejsou absolutně neplatná, nýbrž jen bezúčinná proti konkursním věřitelům. Úpadce nepozbývá prohlášením úpadku způsobilost k právním jednáním vůbec, nýbrž jen oprávnění disponovati konkursní podstatou (viz rozhodnutí čís. 7662 sb. n. s.). Že správce konkursní podstaty přijal jistotu pro své nároky na odměnu a náhradu hotových výloh, nepříčí se dobrým mravům (§ 879 obč. zák.).